

Der er vel, som jeg allerede har udtalt, militære Mangler ved denne Ordning. Mangler, som for største Delen kan afhjælpes ved forholdsvis smaa økonomiske Ofre, og som vi fra militær Side naturligt ønsker snarest at faa afhjulpet, og det ikke alene for at faa Ordningen mere tilfredsstillende at arbejde med, men ogsaa fordi vort Forsvarsvæsen i saa Fald vil faa større Sikkerhed for at kunne løse sin Opgave og vil kunne gøre dette under bedre Vilkaar, hvis det skulde blive stillet paa Prøve i Alvorens Stund.

Jeg skal ikke gaa ind paa de seneste udenrigspolitiske Begivenheder, saasom Locarno-Aftalerne, Tysklands Optagelse i Folkeforbundet, Voldgiftstraktaten mellem Danmark og Tyskland og Traktaten mellem Rusland og Lithauen. Alle disse og andre saadanne Forhold egner sig bedst til Drøftelse i Udvalg; men det kunde dog maaske have Interesse at høre et lille Uddrag af den Rapport, som Folkeforbundsforamlingens tredje Kommission i Aar udsendte, og hvori den foreslaar Afholdelsen af en Afrustningskonference. Denne Rapport har saa meget mere Interesse, som dens Ordfører er den kendte franske Socialdemokrat og Fredsven Paul Boncour. Jeg maa bede den højtærede Formand give mig Tilladelse til at oplæse et lille Stykke. Der staar saaledes i Rapporten: „Det bliver Raadets Opgave at fastsætte Datoen for Konferencens Sammentræden. Med Hensyn hertil har man maaske kunnet anføre, at selv om der er gjort meget betydelige Fremskridt med Hensyn til Sikkerheden, takket være Locarno-Aftalerne, berører disse Fremskridt endnu kun et begrænset Omraade af en Del af Europa. Derfor har man anset det for nødvendigt at præcisere, at Begrænsningen og Indskrænkningen af Rustningerne bør staa i Forhold til det Standpunkt, som Sikkerheden er naaet til, saavel for det enkelte Landomraade som i Almindelighed. Paa den anden Side vil der ikke kunne være Tale om at løse Afrustningsproblemet i eet Træk. Med stigende Sikkerhed vil følge stigende Afrustning. Der vil derfor kun være Tale om en første Konference, som bortset fra Størrelsen af de Reduktioner og Begrænsninger, som den mulig kan naa til, i hvert Fald vil faa den umaadelige Fordel at fastslaa alle Staters nuværende Rustninger i en international Kontrakt og

saaledes for en bestemt Tid stoppe op for enhver Mulighed for Rustningskapløbet.“ Jeg tror, det var heldigt, om vi alle her i Landet forstod, at saaledes er de fremherskende Anskuelser indenfor Folkeforbundet, og jeg tror, vi gør klogt i at indrette os paa at handle derefter i Samklang med de andre Magter, saaledes som vor højtærede Udenrigsminister jo ogsaa lovede det i Genève. Vi bør afholde os fra ene af alle Magter at gaa paa Eventyr ved at bortkaste den Sikkerhed for vort Land, som vi har i vort Forsvarsvæsen, saa længe der ikke gennem almindelig Forstaaelse mellem Staterne er skabt en anden Sikkerhed, som vi trygt kan forlade os paa.

Men hvis vi bliver enige om dette, var det maaske ogsaa muligt, at vi kunde blive enige om at indrette vort Forsvarsvæsen, saa længe vi maa have et Forsvar, paa en saadan Maade, at Befolkningen kunde samles om det, fordi den kan indse, at det er en Betyggelse for Landet. Som Lyspunkter med Hensyn til at naa en Forstaaelse vil jeg gerne nævne eet fra den højtærede Forsvarsministers Tale. Ministeren udtalte nemlig, at han aldrig havde sagt, at Danmark skulde afruste, fordi der ikke længere er Fare for Krig; og jeg har i Bladene set, at den højtærede Minister ved andre Lejligheder har sagt, at han aldrig har paastaet, at Afrustning kunde sikre os mod Angreb paa vor Neutralitet. Men det vil jo sige, at en Afrustning paa ingen Maade er betryggende for Landet, og deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister. Men Enigheden herom betragter jeg som et Lyspunkt og som et godt Udgangspunkt for vore Forhandlinger. Der er dernæst et andet Lyspunkt, som jeg gerne vil fremdrage. I den Betænkning, som blev afgivet af Forsvarskommissionen af 1902, udtaler det socialdemokratiske Mindretal, samtidig med, at det foreslaar Afvæbning, følgende: „Da den fysiske Uddannelse, som en Del af Ungdommen hidtil har faaet ved Soldater-tjenesten, ophører, hvis Afvæbning gennemføres, foreslaar Mindretallet, at der for Ungdommen indføres obligatorisk fysisk Opdragelse med Gymnastik, Vaabenbrug og anden Lægemsøvelse“, og det har glædet mig at se, at den højtærede Forsvarsminister stadig staar paa dette Standpunkt. I „Social-Demokraten“ for den 4. September 1924 er gen-